СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

Ч. 186. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 30-го ВЕРЕСНЯ 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, SEPTEMBER 30, 1986 No. 186. VOL. XCIII.

Померла К. Зарицька

Ню Йорк (ЗП УГВР). — У п'ятницю, 29-го серпня ц.р., померла в Західній Україні на 72-му році життя після затяжної недуги, член ОУН і в'язень польських та совєтських тюрем Катерина Зарицька.

К. Зарицька народжена 1914 року в родині проф. Мирона і Володимири Зарицьких вона стала членом ОУН ще в 1930 році. Після закінчення середньої школи в часі студій на львівському університеті засуджено її у варшавському процесі в 1934 році на чотири роки тюрми. У 1939 році одружилася з Михайлом Сорокою.

Вже у березні 1940 року совєтська влада арештувала К. Зарицьку за приналежність до ОУН, як члена львівського обласного проводу ОУН. 4-го вересня 1940 року вона у в'язниці Бригідки у Львові привела на світ сина Богдана. Від 1944 року аж до поновного арешту 21-го вересня 1947 року під час збройної сутички під Львовом, була провідником Українського Червоного Хреста. Засуджена на 25 років тюремного ув'язнення, відбувала спочатку покарання у Верхнє-Уральській, а потім Володимирській в'язниці. Після 21 року тюрми у 1968 році дальші чотири роки присуду перебувала у карному таборі в Мордовії.

К. Зарицька

Звільнено К. Зарицьку 22-го вересня 1972 року, однак не дозволено повернутися до Львова, до родини. Останніх 14 років свого страдального життя перебувала вона у Волочиськах на правому боці Збруча.

К. Зарицька пережила свою матір Володимиру, яка померла 30-го липня ц.р., на чотири тижні. Її поховано у родинному гробівці біля батька та матері на Личаківському кладовищі у Львові.

Чоловік Катерини Зарицької, Михайло Сорока, помер в одному з таборів Мордовії 16-го червня 1971 року на 28-му році ув'язнення. Засуджений він був на смерть, однак присуд замінено на доживотне ув'язнення.

ХОР „ЖУРАВЛІ" ПОЧАВ ТУРНЕ

Монтреаль, Квє. Український хор „Журавлі" прибув сюди з Польщі в середу, 24-го вересня, і вже наступного дня, у четвер, 25-го вересня, дав свій перший концерт у вщерть виповненій Плято Голл.

Програма концерту, яка тривала майже три години, включала також виступи солістки Надії Щуцької.

Українська громада Монтреалю щиро і щедро вітала своїх братів з Польщі, спершу на летовищі, а віттак на прийнятті в їх честь. Гості-співаки були зворушені до сліз цими теплими привітами.

На закінчення концерту в Монтреалі публіка спонтанно відспівала „Ще не вмерла Україна".

У п'ятницю, суботу і неділю, хор „Журавлі" концертував в Оттаві, Гамилтоні і Торонто, а в середу, 1-го жовтня, виступить вперше в Америці в Рочестері, Н. Й. Відтак турне продовжуватиметься по містах ЗСА згідно з пляном.

Вітають хористів на летовищі в Монтреалі.

ДЖ. ШУЛЦ ПРОДОВЖУВАВ РОЗМОВИ З Е. ШЕВАРДНАДЗЕ

Ню Йорк. Державний секретар З'єднаних Стейтів Америки несподівано для кореспондентів і політичних спостерігачів прилетів з Вашінгтону до Ню Йорку, щоб тут продовжувати розмови з міністром закордонних справ Совєтського Союзу Едуардом А. Шеварднадзе у справі Ніколаса Данілова, звільнення якого без жадних передумов вимагає Адміністрація президента Роналда Регена. Очевидно, при тій нагоді обидва політики порушили також справу совєтського громадянина Геннадія Захарова, працівника ОН обвинуваченого у шпигунстві і екзекутивне зарядження Президента про „видворення" 25 совєтських дипломатів і працівників місії, які, як кажуть деякі поінформовані особи, також займалися шпигунством, і були на списку ФБІ, як підозрілі особи.

Третя з черги розмова Дж Шулца з Е. Шеварднадзе тривала довго, але жадна сторона не прозрадила, чи вони наблизилися до розв'язки справи Данілова і Захарова, чи Шулцові прийдеться відлетіти до Вашінгтону без результатів, або, як кажуть кореспонденти, з „порожніми руками". Совєтський міністер, як відомо, не може довше залишатися в Ню Йорку з огляду на інші обов'язки, але речники Державного департаменту висловили надію, що проблема Данілова і Захарова буде розв'язана ще до відлету Шеварднадзе до Оттави, бо йдеться тут не тільки про згаданих осіб, а про осунення перешкоди для плянованої вершинної конференції між президентом Р. Регеном і генеральним секретарем ЦК КПСС Міхаїлом Горбачовим.

Вміжчасі речник совєтського міністерства закордонних справ Геннадій Герасімов заявив, що СССР є готовий „видворити" відповідну кількість американських дипломатів з Москви, якщо президент Р. Реґен не змінить свого зарядження відносно 25-ох совєтських працівників місії. „ЗСА дуже вперто домагаються звільнення Данілова, ми вимагатимемо так само відтягнення екзекутивного зарядження Уряду ЗСА".

Західні політичні спостерігачі й аналітики думають, що принципове становище одної і другої сторони, є чи ненайголовнішою перешкодою полагодження справи Данілова і Захарова. Але тому, що від розв'язки цієї справи залежить дальша американсько - совєтська співпраця, обидві сторони докладають максимальних зусиль, щоб її позитивно полагодити і тим самим відкрити шлях для обговорення інших проєктів і співпраці на усіх відтинках життя.

Другий з'їзд земляків Ярославщини відбудеться в Чикаґо

Клівленд. (С.К.). — Друга реґіональна зустріч земляків з Ярославщини і сімох повітів на Засянні відбудеться в Чикаґо в залі катедри св. Отця Миколая в суботу і неділю, 4-го і 5-го жовтня, з участю патрона об'єднання Владики Андрія Сапеляка, ЧДВ, з Буенос Айресу, Арґентина. В програмі є також зустріч колишніх учителів і учнів українськ кої гімназії в Ярославі, як це було під час першого з'їзду в 1966 році.

Після святочної частини відбудуться четверті Загальні збори Об'єднання ЯРОКЗА, на яких видавець вручить членам перший том Збірника „Ярославщина і Засяння 1031-1947" (814 ст., 265 фот., дві кольорові карти) і присутні заплянують дальшу діяльність.

Почесними гістьми цього з'їзду є Владика Іннокентій Лотоцький, ЧСВВ, і проф. д-р Василь Лев від НТШ.

В неділю, 5-го жовтня, Владика Сапеляк відправить о год. 11-ій в катедрі Архиєрейську Літургію, а пополудні учасники вислухають концерт хору „Журавлі" з Польщі.

Крім збірника учасники одержать однодніву з 27 фотографіями на 68 сторінках й інші пам'ятки.

УІА обрав Дж. Паланса „Українцем року"

Ню Йорк. — Український Інситут Америки вшанує артиста американської сцени та фільмів Джека Паланса (Палагнюка) „Українцем Року — 1986" під час бенкету у неділю, 16-го листопада ц.р., у приміщеннях готелю Плаза тут при 5-ій авеню і 59-ій вулиці.

Дж. Паланс, який виступає на телевізійній програмі „Рипліʼс Білів ор нат" здобув собі славу як драматичний актор в американських фільмах ще у 1950-их роках. Він теж виступає в постановках на Бродвею.

Паланс також часто згадує, що він українського походження та говорить про свою українську спадщину з гордістю.

Бенкет та програма почнуться в год. 12:30 коктейлем. Обід почнеться в год. 1:30.

Квитки є в ціні 100 дол. від особи, 150 дол. від пари. Чистий прихід є призначений на Український Інститут Америки.

Дж. Паланс

Після бенкету, молоді професіоналісти УІА влаштовують прийняття в УІА Інституті Інформації, можна отримати, телефонуючи на число (212(288-8660.

М. Ґорбачов хвалить постанови Стокгольмської конференції

Москва. — Генеральний секретар ЦК КПСС Міхаїл Горбачов хвалить перебіг і постанови Стокгольмської конференції у справах безпеки в Европі і заявляє, що вони простелили шлях для зменшення міжнародного напруження в світі та показали як повинна виглядати політика детанту в майбутньому.

Совєтське пресове агентство ТАСС, покликаючись на заяву М. Ґорбачова, каже, що він у цих постановах бачить „перемогу здорового глузду", головний крок в напрямі поліпшення міжнародних відносин, яке є конечним для всіх народів в нуклеарній добі.

Як відомо, учасники цієї конференції, у якій брали участь представники З'єднаних Стейтів Америки, Канади і майже усіх европейських держав, крім Албанії, погодились на прийняття і підписання мабуть першого того роду договору, який вимагає від усіх країн заздалегідь повідомляти офіційно про військові маневри, у яких беруть участь більше, як 5,000 вояків. Черговим кроком мавби бути договір про запобігання перед несподіваною війною і можливістю контролі рухів військ від Атлантику аж до Уралу при допомозі спеціяльних розвідчих літаків і апаратів. Зрештою технічні справи повинні бути ще узгіднені між поодинокими країнами, а договори ратифіковані парляментами країн-учасниць конференції.

Совєтський лідер каже, що представники 19-ох країн зуміли піднятись понад існуючі непорозуміння і підписати договір, який не є тільки звичайною формальністю, але встановленням більш безпечної ситуації в Ервопі.

Без сумніву, кажуть політичні спостерігачі, що наради в Стокгольмі можуть корисно впливати на покращання міжнародних відносин і співпраці, з передумовою, що Москва зрезиґнує із своєї експансивної політики і не створюватиме воєнних конфліктів, подібних до Афганістану, Центральної Америки, Анголі, Етіопії та інших країн, як це вона робила досі.

Політичні аналітики і дипломати, у Вашінгтоні та в Европі, висувають обережно думку, що наради в Стокгольмі можуть також корисно вплинути на подібні наради у Відні у справі зменшення звичайної зброї і війська, які ведуться безуспішно від 1973 року.

У Відні триває підготовча зустріч

Відень, Австрія. — Тут відкрилася двотижнева підготовча зустріч 35 европейських країн, З'єднаних Стейтів Америки і Канади. На зустрічі повинен бути підготовлений денний порядок конференції в справах безпеки і співробітництва в Европі, яка почнеться тут в листопаді і буде продовженням так званого Гельсінкського процесу, початого в 1975 році.

Уже тепер передбачають неминуче виникнення протиріч між учасниками конференції. Західні країни обвинувачують Совєтський Союз і його сателітів в систематичному порушенні прав людини, дотримання яких було урочисто проголошено невід'ємним принципом Гельсінкських угод.

Арґументом проти країн Заходу совєтська сторона висуває безробіття і „житлову кризу", що панують у вільному світі.

Виступаючи на відкритті підготовчої зустрічі як представник країни-організатора, міністер закордонних справ Австрії Петер Янковіч висловив жаль, що між зобов'язаннями, взятими на себе країнами-учасницями зустрічі в Гельсінкі, і їх конкретними справами, утворився розрив, який зводить нанівець усі ті добрі починання, підписані 11 років тому. „Знову й знову нам доводиться констатувати грубі порушення, — заявив австрійський міністер. — Знову й знову позитивні досягнення відкидаються назад. Величезна неспівмірність між словами і ділами підриває вплив Гельсінкського процесу і є головною перешкодою на шляху його дальшого розвитку".

Перед віденською зустріччю були прийняті безпрецедентні заходи безпеки, щоб попередити можливі терористичні акції. Навіть члени делеґацій підлягали особистій перевірці.

Відбудеться традиційна осіння зустріч ТУІА

Союзівка. — Головна Управа Товариства Українських Інженерів Америки та Відділ в Ню Йорку повідомляють членство, що в суботу, 4-го і у неділю, 5-го жовтня ц.р., відбудеться традиційна осінна зустріч тут на оселі УНСоюзу. Реєстрація буде в суботу, 4-го жовтня ц.р., о год. 1-ій по полудні.

У програмі: Вокатон — наукова доповідь в годинах 3-5 по полудні, вечеря з розваговою програмою в год. 6-ій вечора.

В неділю, 5-го жовтня ц.р., відбудеться пленарна сесія з участю голів відділів.

Потрібно перекладачів на українську мову

Кеймбридж, Масс. (ФКУ). — Дирекція Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету (УНІГУ) концентрувала досі свою увагу на віднайденні рукописів і стародруків української творчости до XVIII століття, для видання цих творів в оригінальних мовах та перекладах на англійську мову. Тепер обі названі ділянки уже в основному наладнані й увійшли в стадію здійснення.

Маючи запевнення від Комітету Тисячоліття Хрищення Руси-України — Гарвардський Проєкт, що завдяки великій жертвенності української громади і її зрозуміння ваги Гарвардського Проєкту, фінансова база буде забезпечена, дирекція УНІГУ вирішила приступити до здійснення перекладів творчости на сучасну українську літературну мову.

Тому, проситься осіб, що мають досвід у перекладанні, знають одну з мов оригіналів, а саме церковно-слов'янську, старо-українську (до XV століття), середньо-українську (XVI-XVIII століття), латинську та польську (XVI-XVIII століття) і хотіли б причинитися до здійснення цього наукового подвигу, зголошуватись листовно або особисто до УНІГУ: Harvard Ukrainian Research Institute, Harvard University, 1583 Massachusetts Ave., Cambridge, Mass. 02138. До зголошення треба додати зразок свого перекладу, приблизно 15 сторінок машинопису. Якщо потрібний текст для пробного перекладу, слід звертатись в цій справі до дирекції УНІГУ.

За переклад платиться по 12 американських долярів від сторінки машинопису кожночасно після одержання відповідної кількости сторінок. Участь в праці не вимагає постійного перебування в Бостоні.

У СВІТІ

ПЕРЕГОВОРИ МІЖ урядовою делеґацією і представниками комуністичного руху спротиву у Філіппінах натрапляють на великі трудноші хочби тому, що комуністичні партизани час-від-часу зводять бої з частинами урядової армії і вбивають цивільних осіб, які відмовляються співпрацювати з ними. Речник уряду президента Коразон Акіно заявив кореспондентам, що він вже є готовий сказати комуністам тверде слово і заявити: „приймайте пропозицію замирення, або залишайте залю нарад". Комуністи відкинули пропозицію про завішення зброї і майже кожного дня гинуть вояки і цивільні особи, головно працівники урядової адміністрації.

МІЖ ЛІДЕРАМИ НІКАРАҐУАНСЬКИХ антикомуністичних повстанців триває двоподіл. Одні заступають думку, що „контрас" повинні збільшити число своєї повстанської армії до 50,000 осіб і розпочати атакувати ключеві позиції сандіністів; інші натомість кажуть, що система, яку вводять сандіністи в життя, знищить їхню ідею побудови комуністичної держави в Нікараґуа, тому треба тільки посилювати ці тенденції і не губити людей в боях з переважаючими і добре озброєними частинами сандіністів.

ФРАНЦУЗЬКА ПОЛІЦІЯ і працівники державної безпеки заарештували дев'ятьох осіб запідозрених у тероризмі і бомбових атентатах в Парижі в цьому місяці. Арешт дев'ятьох терористів був спільним зусиллям усіх чинників Франції, яка шукає розв'язки припинення терористичної діяльности і мобілізації країн, які були б готові зробити максимальні заходи для припинення міжнародного тероризму в світі.

ІЗРАЇЛЬСЬКІ ВОЄННІ літаки, зокрема джети і гелікоптери, знову збомбили палестинські бази і табори вишколу. Ізраїльське командування прийняло тепер таку тактику: після кожної атаки мусулман-шіїтів ізраїльських позицій в південному Ливані, зокрема у так званій „зоні безпеки", ізраїльці систематично посуваються на північ і нищать бази палестинців і шіїтів. При чому ці налети воєнних літаків є дуже прецизними і вони наносять великих шкод палестинцям й іншим терористичним групам в Ливані.

ЧІЛІЙСЬКІ ВІЙСЬКОВІ частини, виконуючи наказ головного командування, виконали декілька рейдів на найбіднішу частину міста Сантіяґо у пошуках за лівими терористами, комуністами, підпільними видавництвами, зброєю, амуніцією тощо. Комуністична партія Чіле, яка, очевидно, діє підпільно, використовує бідну верству населення Чіле для своїх цілей повалення теперішнього уряду президента Августа Піночета, на якого вони, як відомо, виконали невдалий атентат. Комуністи пізніше погрозили, що другий атентат на Піночета буде успішніший.

В АМЕРИЦІ

СЕНАТ ПЕРЕГОЛОСУВАВ на внесок сенатора Джессі Гелмса, члена Республіканської партії з Норт Каролайни, тайний закон, яким будуть обмежені видатки Сі-Ай-Ей, як також буде обмежена надмірна свобода дії цієї агенції. Пропозиції, поставлені Дж. Гелмсом, викликали велике неголування директора Сі-Ай-Ей Вілліяма Кейсі, але Сенат підтримав, як інформують, вимоги Дж. Гелмса.

ВІЙНА З НАРКОТИКАМИ, яку тепер розвинули всі урядові чинники під проводом президента Роналда Реґена та його дружини продовжується. Речники Білого Дому розпочали тепер розмови з представниками Колюмбії, Еквадору і Перу про можливість використання американських військ для боротьби з контрабандами наркотиків в цих країнах.

ПОГАНЕ ПОЛОЖЕННЯ американських фармерів в південних стейтах де шаліла цього року посуха, буде мати великий вплив на вислід виборів у листопаді ц.р. Настрої серед фармерів не є дуже прихильні до кандидатів Республіканської партії тому, що вважають їх винними за кризу в хліборобстві.

ДЕСЯТЬ ПУБЛІЧНИХ агенцій отримали допомогу Фундації Форда за винятковї успіхи у публічній службі. Фундація передасть в цьому році 2.5 міл. дол. на такі цілі. Між вибраними агенціями є одна з Ню Йорку, яка займається реґабілітацією молодих злочинців в часі поміж їхнім арештом і судом.

ГРУПА ВЛАСНИКІВ крамниць і мешканців Ню Йорку вимагають від міста, щоб перестали готувати приміщення для бездомних осіб в середньому Мангеттені. Вони уважають, що такі приміщення збільшують лише проституцію, торгівлю наркотиками і злочинство.

КУБА „ВИДВОРИЛА" двох кореспондентів агентств Ройтерса і Франс Пресс за те, що вони перевели і передали інтерв'ю з активістами оборони прав людини. Це інтерв'ю кубинські комуністичні чинники назвали „неприязним актом" журналістів проти комуністичної системи на Кубі. Кореспондент Роберт Повелл і Ноель Льотіс отримали крім того „догану" в міністерстві закордонних справ Куби.

Друга жіноча конференція відбудеться в Принстоні

Ню Йорк. — Союз Українок Америки вдруге спонзорує конференцію жінок, яка відбудеться в суботу і неділю, 4-го і 5-го жовтня ц.р., в Рамада Готель у Принстоні, Н. Дж. Головна Управа СУА довірила організувати цю конференцію комітетові молодих жінок, до складу якого входять і не члени. До комітету входять Надія Нинка, як голова, Зеня Ковальчин-Брожина, заступниця і рівночасно голова Програмової підкомісії, Леся Качмар, фінансова референтка, Люба Никифорук і Оксана Бокало, відповідальні за зв'язок з готелем; Ольга Ліськівська, Марта Бачинська і Марія Цісик, реклама і зв'язок з пресою. Впродовж останніх кількох місяців З. Ковальчин-Брожина та члени підкомісії Дора Горбачевська, Ока Грицак, Ніля Павлюк і Тетяна Рожка працюють, щоб устійнити теми панелів підшукати відповідних професійних сил для участи в них, модераторів та керівників семінарів.

Програмова комісія, плянуючи проведеня дискусій панелістів, вирішила поділити чисельні теми, які цікавлять жінок на чотири загальні групи: родина, громада, заробіткова праця та особисті зацікавлення. Всі панелі й семінари підлягають цим категоріям.

У категорії „Родина" відбудуться такі панелі: „Ми і наші діти", на якому будуть обговорені теми опіки над дітьми передшкільного віку розвитку мови, виховання дітей самітними батьками, проблеми підлітків — зокрема, надуживання алькоголя і наркотиків та випадки самогубства. Модератор панелю є д-р Іванна Мартинюк -Ричардсон, а панелісти: Марта Качоровська-Кебало, Ока Грицак, д-р Ія Аврамчук-Клим, Роман Кіляр і Катя Масник; „Ми і наші батьки" обіймає такі питання: опіка над старшого віку батьками, старечі доми замість домашньої опіки, зміни в етнічних околицях та їхній вплив на наших старших людей, соціяльне забезпечення для українців у старшому віці тощо; в цьому панелі братимуть участь: д-р Андрій Ріпецький, як модератор і панеліст, та Владика Василь Лостен, Віра Лащик, Марія Татунчак; в панелі „Молодше покоління" студенти університетського віку передискутують питання двомовности, їхні погляди на українську громаду і яку ролю вони хочуть відіграти в неї. Дора Ґорбачевська відповідає за цей панель, в якому візьмуть участь: Петро Матіяшек, Ліда Микитин, Юрій Прятка, Роксоляна Телепко і Борис Вірстюк.

Панелі зепляновані в категорії „Громада": „Жінка на політичній арені" — мова йтиме про політичну свідомість жінок та як впливати на американські законодавчі установи, праця українців проти знеславлювання українського імени тощо. Доповідачами будуть: Богдан Футей, Надія Комарницька-МекКоннел, Галина Козак, д-р Джиймс Мейс та Андрій Білик. На тему „Українці чи американці — хто ми?" — представники різних українських емі

(Закінчення на стор. 3)

ДОЇЗД ДО ПРИНСТОНУ

Ню Йорк. — Організатори Другої жіночої конференції подають інформації про получення між Ню Йорком і Принстоном. З Ню Йорку слід взяти автобус „Suburban Transit" ворота чч. 420-425 із станції Ґренд Сентрал. Автобуси відходять щопівгодини, починаючи від 7-ої год. вранці і зупиняються на Princeton Palmer Square. Звідтам можна взяти таксівку до готелю Рамада, або телефонічно зконтактуватися з членами Організаційного комітету в готелі.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel. (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Енциклопедія — свідоцтво культури народу

Українська громада в діяспорі може чванитися — поруч із різними успіхами та прерізними недоліками — двома найбільшими осягами: створення Енциклопедії українства і створення Українського Наукового Інституту при Гарвардському університеті. Мати енциклопедію це наче мати доказ на приналежність до міжнародного колективу культурних націй. І навпаки — народ, який не видав ще своєї енциклопедії, тим самим доказує що він знаходиться щойно у процесі культурного дозрівання.

Різні народи мають по кілька енциклопедій загальних і спеціялізованих. Ми не можемо з ними рівнятися, бо ми, українці, в усьому спізнюємося і це наше спізнювання не було з нашої вини, а з вини політичних відносин. Що тут багато доказувати, коли панщина в Західній Україні (точніше у Східній Галичині) тривала до весни народів у 1848 році та на Наддніпрянщині до року смерти Шевченка у 1861 році.

Ми спізнялися, але все ж у році 1931 появилася ,,Українська Загальна Енциклопедія — Книга Знання", у трьох томах, під редакцією Івана Раковського, як головного редактора, та Василя Сімовича й Михайла Рудницького, — це так зване ,,коломийське видання" (друковане в Коломиї). На еміґрації, у роках 1949-1952 появилися три томи Енциклопедії українознавства, так звана енциклопедія статтейна. Від 1955 року почала появлятися гаслова Енциклопедія українознавства, подумана спершу на п'ять томів, проте розрослась до 10-ти томів. Ініціятором, головним редактором і справжнім творцем тієї Енциклопедії з її осередком у Сарселі під Парижем був проф. Володимир Кубійович, фанатик науки, який цією своєю прикметою нагадував Михайла Грушевського. Всі ті енциклопедичні твори виходили під фірмою з-під редакції і пера науковців найстаршої і довгий час єдиної нашої наукової установи — Наукового Товариства ім. Шевченка.

Але енциклопедія — це не мертва кинига. Це живий науковий твір, найтісніше пов'язаний із живим народом. І як люди народжуються, ростуть і вмирають, але за ними приходять наступні покоління, так і кожна енциклопедія мусить щораз відновлятися, бо життя не стоїть на місці і треба усучаснювати все те, що записано в отій книзі знання. Українська еміґрація, яка перейшла на статус поселення у діяспорі може гордитися цією своєю енциклопедією і може гордитися, що видано спершу — коштом Українського Народного Союзу — два томи англійською мовою та знову таки за ініціятивою покійного проф. Кубійовича приступлено до видання гаслової енциклопедії українознавства англійською мовою, і вже друкується другий том.

У перші роковини смерти Володимира Кубійовича гурт наших науковців і активних громадян, відданих ідеї продовжування праці над збереженням осередку в Сарселі, розпочинає нову акцію. Фірмує ту акцію за Президію НТШ в Европі Атанас Фіґоль, за Патронат НТШ в Сарселі і Канаді А. Борис і за Фундацію Приятелів УЕ Володимир Баранецький. Атанас Фіґоль, невтомний і подивугідний ,,міністер фінансів" Енциклопедії, прибуде невдовзі до ЗСА і Канади і знову візьме активну участь у збиранні тих фондів, без яких не може існувати наука, тим паче такий величний твір як Енциклопедія. Нема у світі нічого на 100 відсотків бездоганного, але на десятки тисяч гасел в Енциклопедії Українознавства є буквально тільки два гасла, які породили сумніви і контроверсію. І дехто через ті два гасла, з якими слушно можна полемізувати, бойкотує цілу ту величаву будівлю, якою є Енциклопедія українознавства. Треба і мусимо зберегти живою і актуальною нашу Енциклопедію, треба й мусимо підтримати задуману нову акцію у користь збереження і праці Сарсельського осередку. Французи за Бурбонів сповіщали про смерть короля і про його наступника окликом: ,,Помер король, хай живе король". Скажімо собі: ,,Помер Кубійович, хай живе його безсмертне діло — Енциклопедія Українознавства".

Ольга Кузьмович

ДЕСЯТЬ ДНІВ ,,ОБЛОГИ" ПАРИЖУ

Початок ,,звичайного" року після славних французьких вакацій, що тривають через цілий місяць серпень і опорожнюють на цей час Париж, розпочався тим разом зовсім не так як звичайно.

Перші дні вересня принесли парижанам несподіваний холод і дощ та дали різко відчути контраст із теплом південної Франції, де перебувало більшість вакаційників. Але не лише погода зробила мешканцям столиці неприємну несподіванку. Впарі із холодом і дощем прийшли терористичні атаки у зовсім несподіваних місцях так неочікувані, як і ця зміна погоди.

Щоправда, погрози ливанських шовіністів, що з початком шкільного року вони розпічнуть нову хвилю нападів на вулицях Парижу, були поширені ще весною, після цілого ряду кинених бомб та пострілів в найбільше залюднених місцях столиці, але спокій в часі вакацій приспав обережність населення і дозволив призабути ці неприємні події. Щойно коли бистрий пасажир спішної підземної залізниці ,,Р-Е-Р" в останній хвилині найшов пачку із бомбою під сидженням і тим врятував життя 1.500 припадковим особам, що саме їхали цею підземкою, мешканці Парижу освідомили собі, що небезпека тероризму ніяк не минула, а тільки на деякий час принишкла.

Після цієї першої невдалої спроби 8-го вересня, посипалися вже одна за одною атаки на безборонне населення, а то й на важливі уряди міста. Хто б подумав, що терористам удасться легко кинути бомбу у поштовому уряді, ратуші — осідку посадника Жак Ширака, або у головній квартирі паризької поліції у найближчому сусідстві Палати справедливости — та ж ці місця якнайпильніше сторожать і, здавалося б, продістатися туди із захованою бомбою зовсім неможливо.

Ці перші дні ,,облоги" Парижу мешканці прийняли ще доволі опановано та із певною дозою стоїцизму. Мовляв, ,,що буде то буде" — та ж працювати треба, їздити підземкою також, вулиць не оминеш, та й закупи треба робити, щоб мати що їсти та в що одягнутися.

Але коли в неділю, 14-го вересня ц.р., як парижани в більшості відпочивали у затишку своїх домів і нагло, всі без виїмку, ствердили, що на телевізійних станціях, крім ,,снігу" нічого не видно і не чути та й мовчать також головні державні радіові передачі, а приватні раз-у-раз подають вістку про нову бомбову атаку на Елізейських Полях, настрій став дуже тривожний.

Що могло статися, чому перестали працювати телевізії та радіо, — може знищено вежу Айфля, з якої ідуть усі державні передачі?

Чи знаєте це почуття, коли нагло відірвано вас від постійного джерела інформації і невідомо, що діється? У тому неділешньому пополудні парижани різко відчули які вони вже залежні від цих засобів публічної інформації, що ними стали тепер телевізія і радіо а одночасно які вони безсильні, коли над ними завис терор.

Після двох годин тиші і мовчанки все вияснилося і вернулося до нормального. Дивним збігом обставин (а чи тільки збігом обставин?) рівночасно із вибухом бомби у відомому ресторані на Полях Елізейських у будинку автової фірми Рено, нагло зіпсувався головний ґенератор вежі Айфля і як виявляли опісля усі засоби інформації,,вперше в історії Парижу перестали діяти і головний ґенератор і запасний, а з цим цілковито стримався приплив енергії, для ужитку телевізійних та радіових станцій, який звідтіля беруть. Увечері того ж дня мав говорити до населення посадник міста Ширак і багато із мешканців припускало, що пошкодження телевізії і радіо, які, як відомо, є контрольовані державою — це ще один саботаж. Приковані до апаратів парижани уважно слухали слів свого посадника, який підкреслював потребу спокою, співпраці і витривалости кожного француза, що живе у Парижі. Але спокій таки був захитаний, бо як його затримати, коли невідомо з якої сторони та коли прийде нова атака?

На вулицях міста збільшилися вдвічі патрулі сильно озброєних поліції і війська, при вході до кожного уряду, пошти та великих крамниць появилися сторожі безпеки, які переглядають кожний пакунок і кожну торбу а то й кишені та одяг тих, що входять, на великих станціях звичайної залізниці і підземки особливо точно перевірюють людей із арабським виглядом. Усе це нові доручення, які мають запевнити мешканців, що французький уряд взявся до справжньої боротьби із таємними силами, що консеквентно нищать славу і спокій Парижу. Тут і почалися щоденні наради провідних мужів уряду і їхні заяви повної солідарности щодо поборювання арабських терористів, незалежно від партійних непорозумінь. Вперше спільно вирішено проголосити нагороду у висоті мільйона франків за найдення двох братів провідника ливанської революційної організації Ібрагіма Абдаллі, що відсиджує кару чотирьох років тюрми у Парижі і звільнення якого вимагають терористи після кожного нового атентату. Але обидва брати Ібрагіма, знімки яких враз із проголошенням нагороди появилися у цих

(Закінчення на стор. 4)

Олександер Татомир

ПАМ'ЯТАЙМО ПРО МИРОСЛАВА МЕДВЕДЯ!

Зближається сумна річниця насильної видачі московським опричникам українського моряка Мирослава Медведя, що після важкого досліду з окупантами на рідних землях шукав волі в свободолюбній країні ЗСА.

Мирослав вірив, що його найкращим пашпортом буде те, коли скаже, що він українець, син народу, який вже найдовше веде вперту боротьбу проти московського комунізму, що в цих змаганнях він втратив понад 30 мільйонів населення. Вільний світ повинен знати про це, а зокрема ЗСА... Бо ж своєю завзятою боротьбою та мільйонами жертв український народ зупинив на 70 років московський похід на Захід.

Мирослав щиро врадуваний, що врешті опинився на вільній американській землі, першого зустрічного американця цілував, як рідного брата... Здавалося йому, що роки важкого поневолення, зневаг і побоїв окупантами належать вже до минулого.

Якою ж дивовижною несподіванкою та нервовим шоком, руїною всіх рожевих мрій про краще вільне життя, була брутальна поведінка американської прибережної охорони та примусове відставлення його на совєтський корабель. Мирослав був певний, що трапилася якась жахлива помилка. Вискочив з баржі та вдруге швидко поплив до берега, але даремне... Американці зі совєтськими матросами зловили його і серед побоїв закували в кайдани. У розпачі він ще хотів поповнити самогубство, але матроси силоміць затягнули його на совєтський вантажник.

• • •

Важко спокійно думати про цей макабричний випадок, про трагедію молодого українця, що так до болю нагадує страждання українського народу, який жорстоко винищує та грабує московський наїзник.

Досьогодні ми не знаємо, що діється з М. Медведем. Живе він, чи мертвий? Запроторили його в довгорічну тюрму, ,,психушку", чи може вивезли на Сибір, або безмилосердно закатували?

Американська влада, щоб вдоволити Ґорбачова перед вершинною конференцією у Відні з президентом Реґеном, грубо порушила та зневажила освячений традицією принцип азилю, віддаючи молоду українську людину, що шукала волі, в руки її гонителів... Цей страшний випадок не тільки заламав віру Мирослава в Захід, а особливо в ідейні заміри провідників ЗСА, але й до краю збентежив українців у вільному світі. Ще раз і ще раз підкреслив, потребу розраховувати перш усього на свої власні об'єднані сили та на тісну співпрацю з поневоленими Москвою народами.

Очі гноблених братів і сестер в Україні, в очікуванні хоч моральної допомоги, були звернені на нас і на американський народ...

• • •

У річницю видачі М. Медведя запитаймо американську владу, яка користає з наших виборчих голосів, з наших податків та матеріяльних пожертв, що вона зробила з винними за цей злочин? Чи покарала їх, щоб відстрашити інших сторожів побережжя від таких нелюдських проступків? Чи окрема Комісія спрецизувала поняття азилю та хто з нього може користати? Коли так, то нехай радіовисильні: ,,Голос Америки", ,,Радіо Свобода" та ,,Вільна Европа" чим швидше повідомлять про те поневолені Москвою народи, щоб вони знали, якими принципами керуються американці на випадок втечі когось з України, чи з інших підсовєтських країн?

Після випадку з Медведем хвилево припинився доплив дисидентів зо Східньої Европи до ЗСА.

Пригадаймо американському проводові трагедію М. Медведя, відсвіжім у їхній пам'яті цей жахливий вчинок та його далекойдучі наслідки. Докладім старань, щоб у майбутньому американський Уряд не робив таких компромітуючих помилок, які підривають довір'я поневолених народів та ставлять в сумнів тугість його морального стрижня.

Не зважаючи на те американське громадянство виявило багато співчуття молодому українцеві та обурення поступком деяких своїх репрезентантів. Листами до преси апелюймо до шляхетних почувань американських громадян, які своїми голосами рішатимуть, хто в найближчій виборчій каденції буде гідно репрезентувати їх! Водночас поширюймо правду про Україну! Це наш обов'язок як амбасадорів та оборонців українського народу у вільному світі.

Не дозвольмо, щоб жертва Мирослава Медведя пішла на марне, подібно, як пішли у безвістя мільйони наших братів і сестер на рідних землях, закатованих червоним Кремлем.

ІНДІЙСЬКІ СІКХИ застрелили у провінції Пунджаб популярного в Індії комуністичного активіста і старшину поліції в атентаті. Після вбивства лідера комуністичної клітини в Амрітсарі, 68-річного Даршана Сіґа, його прихильники і скрайньо-ліві елементи влаштували на вулицях публічні протести і заявили кореспондентам, що індійська поліція взагалі не хоронить населення перед терором сікхів.

Юрій Р. Рибак

НА ДОРОЗІ ДО УСПІХУ

Уже так якось воно є, що не чуємо, або не хочемо чути, або й не цікавимось коли хтось не має успіху. Заце цікавлять нас одиниці, які з нічого добилися до чогось і тому їхній успіх прикрашуємо авреолею подиву. А якщо вже йдеться про нове успішне підприємство, то справа — інша, цікавість бо загострюється і бажаємо знати в чому суть дійсного успіху. Та коли питати власників підприємства пояснити свій успіх — це ж безуспішне діло, бо більшість з них властиво не має готової відповіді. Вони радше звертають увагу на факт, що ,,кінець діло хвалить".

Серед різних причин, які спонукали постання нової економічної одиниці у формі підприємства була людина, що нагло знайшлася на вулиці без праці. Її подражнена амбіція жадна ,,помсти" змусила доказати, що вона потрапить бути власним ,,босом". Інша людина залишила працю, бо в її голові безупинно жила ідея творити щось нове, щось досі незнане... Це й інше створило конечність посвятити себе суцільно праці і розраховувати тільки на власні сили, коли не було охочих подати руку.

Можна б сказати, що людина, яку звуть антрепренером попадає у своєрідний транс, не має часу про інше думати, головно, що діється довкола неї або що могло б статись. Втрата часу для родини є найбільшим коштом у самих початках і ці, що пережили згадують як для перебування з родиною прямо приходилось ,,красти" час. У додатку психічне напруження найбільше дається відчути, коли антрепренер не має контролі над своїм часом. Усе ж таки лише маленька горстка признається до родинних непорозумінь а менше ніж 16 відсотків закінчили своє родинне співжиття — розводом... Та крізь хмари родинних турбот пробивається життєрадісне проміння сонця... Часто мрія успіху та незалежности стає неначе б невидимою силою, що об'єднує родину. Є жінки, що посвячують свою власну кар'єру, щоб залишитися вдома з дітьми і теж помагати чоловікові.

Антрепренер — щось так як більшість героїв — є мрійником і бачить перед собою візію, що щось потрібно зробити і тому це робить... і щойно пізніше думає над тим, що він зробив. Але на відворот запізно. І він далі у наступі... Знавці вважають, що успіх часто осягається тому, що особиста наївність не відкрила очей на напрям дії.

Але буває теж велике розчарування, коли основник підприємства осягне повний технічний успіх і тим дійде до наміченої цілі, однак не має найменшого дару примінити це практично, бо не вміє ані провадити підприємства, ані здобувати ринок збуту.

Не треба бути аж власником підприємства, щоб мати успіх у праці чи житті, бо нашим найкращим силовим атутом є власна інтуїція. Вона родиться у нас на основі цього, що ми навчились, відчули і осягнули досвідом і тому стає великою допомогою у розв'язуванні проблем нашого буття. Ми звичайно зосереджуємось дуже сильно на логічній розв'язці, яка дослівно придавлює нашу інтуїцію. Але щоб інтуїція діяла її зерно мусить впасти на підготовану ниву — іншими словами потрібно для неї підготовити наш розум.

І ось відпруження є основним, бо рідко приходить нова ідея, коли ум людини в стані напруження. Візьмімо приклад з буденного життя. Забулось ім'я знайомого... Чим сильніше думати, тим тяжче пригадати... Коли ж відпружити ум — бажане ім'я приходить само від себе.

Колишній адміністратор дослідчого центру Ар-Сі-Ей у Принстоні, Н.Дж., одного разу оповідав, що дослідники зустрічались з найкращими ідеями під час гри в ґолфа, перебуваючи в кафетерії та в...туалеті. (!?)

Один підприємець, що осягнув цілий ряд успіхів вважає, що це сталось завдяки особистій його впертій звичці. Для підсилення свого логічного і раціонального думання він завжди робить у праці перерву, щоб осягнути відпруження і дати нагоду інтуїції ,,прийти до слова". Додаткове відпруження він знаходить при праці в городі, у перебуванні над морем, озером чи рікою, у ловлі риби, у слуханні сприємливої для вуха музики... Незалежно від цього його найбільш творчі моменти проявляються перед спанням, або як тільки прокинеться зі сну, або таки під час самої ночі. Може найкращий час є тоді, коли він відпочиває на ліжку у стадії півсонности... Вже з привички перед спанням переглядає важливі записки. І це робить він на те, щоб тим робом подати інформацію свому підсвідомому розумові, який уночі не спить а працює, і наступного дня ранком може мати новий підхід для розв'язання проблеми.

І якби не було треба дуже вважати і не підходити до ідеї безкритично, бо можна попасти у пастку. Тому, перш усього, треба ідею перевірити і впевнитись чи вона дійсно добра і чи можна її примінити. Багато бож розчарування пережили ті підприємці, які злу ідею старались перенести у життя. І нічого тут дивного — зла ідея ніколи не може увінчатись успіхом!

Яр. Климовський

ВОНА ЗАЛИШИЛА СЛІД У НАШІЙ КУЛЬТУРІ

З Торонто недавно діяспору облетіла печальна вістка, що несподівано на удар серця відійшла з життьової сцени акторка й режисер театру ,,Заграва" Маря Левицька.

Прямо не можна йняти віри, що вже немає між нами милої загальнозваної Кіці, повсякчас творчо діяльної з бажанням здійснити чимало проєктів; один із перших — поставити нову п'єсу Бориса Будного, над якою вже й почала працювати.

У далеку потойбічну дорогу супроводжали її — найближча родина, друзі по сцені й громадськість Торонто та приятелі з інших міст Канади та ЗСА.

Прощальні слова виголосили — Василь Ситник й Андрій Чвалюк від Української Кредитової Спілки, Торонто, в якій покійна 20 років працювала на ,,хліб щоденний", від гімназійних товаришок Олександра Ковальська і Марія Горбань. Від театру ,,Заграва" й Об'єднання Мистців Української Сцени промовляв Андрій Ільків, заслужений актор названого театру і член Управи ОМУС, один із сеньйорів української сцени, наголошуючи, що брак Марії Левицької ,,Заграва" відчуватиме дошкульно.

Покійна залишила в скорботі улюбленого сина-одинака Марка з дружиною, одружіння якого відбулося три тижні перед її смертю (він проживає в Едмонтоні, редагуючи ,,Українські Вісті" та керуючи Видавництвом цього часопису).

Залишила в печалі ще сестру Галю Стецько в Чикаго і брата Олександра, відомого пресового кореспондента, що проживає у Філядельфії.

Крім цього сповнені глибокого смутку ближча і дальша родина, колеги загравісти й омусівці, друзі, приятелі та ціла українська спільнота, для якої Покійна посвятила весь свій мистецький, творчий труд.

• • •

Світлої пам'яті Марія Левицька з Луцьких народилася 68 років тому в родині о. Миколи Луцького й Ольги із Ступницьких. Батько був парохом у Серафинцях коло Городенки, Західня Україна. Середню освіту почала в гімназії ,,Рідної Школи" в Городенці, завершила свідоцтвом зрілости в гімназії сестер Василіянок у Львові, 1936 року.

Вже малою дівчинкою зраджувала не абиякий хист до співу і сцени. Її мрія стати акторкою здійснилася в роки Другої світової війни, коли вона перші кроки почала ставити у ,,Веселому Львові", з яким пізніше скиталась часто-густо під звуки важких гармат, розривів шрапнель і летунських бомб, відвідуючи вишкільні табори Дивізії Української Національної Армії включно до фронтових смуг як також несучи хвилини розваги українським робітникам вивезеним на важкі, каторжні роботи до Німеччини.

Опинившись в Інсбруку в 1944 році, співає у жіночому квартеті ,,Соловій", співосновницею якого вона була.

У 1949 році переїжджає до Канади, до Вінніпеґу, в якому включається у вир театрального життя, стає членом драматичного ансамблю під мистецьким керівництвом Григорія Ярошевича. Також бере участь у виступах Оперного ансамблю під керівництвом Лева Туркевича (колишнього головного дириґента Львівського Оперного Театру). Від отих двох відомих майстрів багато навчилася, що пізніше використала в своїх режисерських працях.

У 1954 році переселюється до Торонто і стає членом театру ,,Заграва".

У бажанні підвищити свої сценічні кваліфікації учащає на театральні курси. Особливо її цікавить режисерія, театрознавство зокрема філософія, та психологія сценічної творчости. Стає режисером. Між іншим після смерти Євгенії Чайки-Дніпрової, вона єдина українська професійна режисерка в діяспорі.

• • •

Як акторку ,,Заграви" пригадуємо її собі в таких ролях: Юліясевичева (,,Мораль пані Дульської" Г. Запольської), Смеральдіна (,,Слуга двом панам", К. Ґольдоні), Молода королева (,,Жанна д'Арк, Ж. Ануї), Настя Бабич (,,Украдене щастя", І. Франка, Марія Федорівна (,,Мотря" Меріям Лужницького і Луця Лісевича), Олена Пантелеймонівна (,,Одружіння", М. Гоголя), Маґійка Клапчакова (,,Віра Бойко!", Бориса Будного).

Усі її ролі продумані, простудійовані, створивши типи згідно сценічних текстів, що переносили нас в епоху.

Світлої пам'яті Марія Левицька виступала в коротких сценах на програмі канадської телевізійної станції Сі-Бі-Ес.

Як режисер поставила в ,,Заграві": ,,Мину Мазайла" — М. Куліша, ,,Короля стрільців" — І. Керницького, ,,Віва Бойко!", Бориса Будного, ,,У пущі" — Лесі Українки, ,,Завтра знову зійде сонце" — М. Цуканової.

На підставі 11 режисерських праць, можна сказати, що підходила наскрізь фахово до сценічного театру, узгіднюючи із сценографом оформлення сцени. Сама проєктувала костюми і їх виконувала. Її костюми вказували, що звертала увагу на стильову та кольоритну єдність. Вони повністю відповідали сценічному образові.

Між іншим на фестивалях етнічних тетрів у Канаді, Міністерство Багатокультурности при Онтарійському уряді відзначило Марію Левицьку п'ятьма першими нагородами за найкращі костюми для вистав, що їх вона проєктувала й сама виконувала.

У режисерській праці була витривалою і ретельною та, як було видно, вимогливою до себе. Ці риси допомагали їй показати динамічність мізансцени і висловити найповнішу експресію спектаклю. Словом усе провадила точно, докладно з першої інспірації до здійснення режисерського задуму.

• • •

Кожне мистецтво зокрема мистецтво театру постає з потреби себевияву в контексті з довколишнім світом. Це торкається як персонажів-одиниць — мікрокосмосу, так і більшого числа сценічних постатей — макрокосмосу.

(Закінчення на стор. 3)

Вона...

(Закінчення зі стор. 2)

У комплекс переживань на сцені інших входять не лише — радість, надія, очікування, тривога й печаль, але також героїзм, що молоде покоління загріває до Чину включно до готовости віддати своє життя в ім'я Великої Ідеї.

Творчість українських театральних мистців позначена внутрішньою силою, зв'язком із культурою свого народу, глибоким патріотизмом, соборністю і стремлінням до Правди. Така творчість — це знам'я їхньої ідентичности й існування. Це ритм їхнього життя, їхнє мистецьке кредо.

Саме до цієї плеяди мистців української сцени належала Марія Левицька. Вона в нашій культурі залишила по собі слід помітний, тож нехай пам'ять про неї буде непроминальною.

Друга...

(Закінчення зі стор. 1)

грацій та їхні нащадки говоритимуть про їхній вклад в українське суспільство, про труднощі й незадоволення. Д-р Дарія Маркусь є модератором, а учасниками є: Данило Максимюк, Роксоляна Стойко - Лозинська, Марія Дупляк і проф. Тарас Гунчак. В панелі „Наша громада і поза нею" учасниці висловлюють свої погляди на діяльність української громади в ЗСА. Крім того, особи, які не включаються до організованої української громади висловлюють свої спостереження. Д-р Марта Богачевська-Хомяк запросила таких осіб включатися до дискусії: Марта Цегельська, Марта Федорів, Ліда Ярошевич, д-р Наталія Кононеко-Мойл, Ксеня Кузьмич, Галина Петравскас, Марта Шмігель, Наталя Слюзар, Анастазія Вокер і Надія Комарницька -МкКоннелл.

„Особисті зацікавлення": в цій категорії будуть представлені такі справи, як „Напруження у щоденному житті" — чи може це бути корисним, чи нищівним? Керівниками панелю є д-р І. Аврамчук-Клим та Зоряна Луцька. „Відчуження, розвід і вдівство": під час цього семінару Христина Романів-Дубас, Ольга Борис і Діяна Оддо продискутують не тільки юридичний процес і наслідки розводу, але про потребу ділової підтримки відчужених жінок українською громадою. На тему „Фінансова господарка" Люба Книш і Стефан Біда подадуть фінансові поради, наприклад, про дрібні інвестиції, позички, здобуття кредиту тощо. Крім цього, має відбутися семінар „Збереження народного мистацтва", в якому Любов Волинець представить способи збереження культурних цінностей.

У категорії „Жінка у заробітковому світі" відбудеться один панель і два семінари. В панелі продискутується, як представляти себе під час інтерв'ю на посаду, як влаштуватися на працю, заробіткова праця в українських установах та плянування кар'єри. Лідія Базарко відповідає за перебіг цього панелю, в якому братимуть участь: Морін О'Браєн, Марія Шандор, Марійка Гура, Рома Гадзевич, д-р Христина Чехут-Макейдо та Марта Навроцька-Торієллі. Завданням семінара „Писання резюме" полягатиме в тому, щоб подати засади, яких треба дотримуватися при готуванні резюме; цим займеться М. Навроцька-Торієллі. А семінар „Позитивний самообраз" під керівництвом д-р Галі Дуди продискутує почуття меншевартости жінки і його вплив на осяги не лише у заробітковому світі, але й в особистому житті.

Панелі й семінари відбудуться в суботу і неділю, 4-го і 5-го жовтня. Конференція офіційно відкривається в суботу, о год. 9-ій вранці, а тоді в 10-ій год. буде представлений вступний панель, де будуть загально подані чотири аспекти життя сучасної української жінки.

Додатково ще заплановані два семінари в п'ятницю, 3-го жовтня, перед самою конференцією, які підлягатимуть окремій реєстрації. Запрошується всіх на ці два семінари, хоч їх тема є радше організаційна, а саме: „Успішні зовнішні зв'язки" та „Способи збирання фондів для організацій".

Конференція відбудеться в Рамада Готель у Принстоні, Н. Дж. Кімнати можна замовляти в адміністрації готелю, телефонуючи на число: (609) 452-2400.

Організаційний комітет конференції запрошує громаду прибути на бенкет, який відбудеться о год. 8-ій вечора в суботу, 4-го жовтня, у приміщенні Рамада Готель у Принстоні. Під час бенкету будуть доповіати: д-р Вілліям Кортні, консул до Києва; конгресмен Джеймс Кортер, Пол Ґобел від Державного департаменту ЗСА та д-р Джеймс Мейс. Ціна квитка на бенкет 25 дол. Для докладніших інформацій слід звертатися телефонічно до Лесі Качмар — (201) 226-0293 або Наді Нинки (201) 297-7053.

СПЕЦІЯЛІСТИ ДЕРЖАВНОЇ служби безпеки 12-ох країн Европейської економічної спільноти вирішили в Лондоні сцентралізувати зусилля Европи у поборюванні міжнародного тероризму. На поспішно скликаній сесії особи, які відповідають за внутрішню безпеку країни ЕЕС постановили встановити антитерористичну систему зв'язку між країнами, яка рівночасно повідомлятиме поліцію в усіх европейських країнах про підозрілих осіб, їхню приналежність до терористичних організацій, місце замешкання, рухи тощо. Без сумніву, кажуть спостерігачі, така система допоможе поліції в багатьох країнах Европи боротися успішніше з терористами.

Вітаємо „Лілею"

На українському мистецькому ринку появилася цього року в корпорації „Євшан" у Монтреалі перша платівка і касетка під назвою „Лілея".

„Лілея" — молоде дівоче тріо, яке захопило слухачів чудовими голосами, якісними вокальними обробками та сучасними оригінальними творами і композиціями. Своїми часто новими піснями вони демонструють палку любов до музики та сум за рідним краєм, який їхні батьки мусіли покинути, а вони й ніколи його не бачили.

Тріо назвалося „Лілея", бо так називалася пісня, що залунала при їхній першій зустрічі. Члени тріо — це Олександра Козак, Ліліяна Головата та Беата Вуйцік. Усі три приїхали до Торонто з найновішою хвилею українських еміґрантів-втікачів із Польщі та відразу включилися у культурне життя української громади міста. Тепер співають в українських молодіжних ансамблях під керівництвом маестра Василя Кардаша.

Платівку прикрашує сантиментальне фото наших красунь-лілей. Окремо подані рукописом слова виконуваних пісень, що дуже помагає зацікавленим вивчити їх.

У репертуар „Лілеї" входять, в основному, лемківські, буковинські та закарпатські пісні. Юні співачки діляться з нами своїми найщирішими почуттями, переживаннями та мріями молодих сердець. На платівці „Лілея" тріо виконує дванадцять пісень. Ось вони: „Весняний цвіт" — сл. і муз. Мирослав Білий (колишній актор музичного театру в Ґдині, у Канаді від 1985 р.), обр. Ю. Кулицький; „Повернення з війни" — сл. і муз. Роман Дрозд, обр. Ю. Кулицький; „Преквітай" — обр. О. Козак; „Дам я яловицю" — обр О. Козак; „Думи мої" — сл. Т. Шевченко, обр. О. Козак; „Спи, дитя" — обр. О. Козак „Гей, крочком коні" — обр. Ю. Кулицький і О. Козак; „Скажи мені" — сл. Н. Білоцерківець, муз. М. Білий, обр. Ю. Кулицький; „Ой, піду я до млина" обр. О. Козак; „На високій полонині" - обр. О. Козак; „Ой, не шуміть", сл. М. Томенко, муз. Л. Левітова; „Многая літа" - обр. О. Козак.

Тріо „Лілея" єднає багато спільного, наприклад, молодість, спільне минуле на польському заході, музична освіта та активність в українському уескатівському мистецькому житті польських українців, а ще важливіше — любов та пошана до рідної української пісні. Єднає їх також нове життя у вільному світі, нові обов'язки, подібні клопоти та сподівання.

Олександра Козак — закінчила початкову і середню музичні школи в Щеціні і два роки Музичної Академії в Ґданську на теорії музики та композиції. Виросла майже в українському уескатівському дитячому гуртку „Мальви" в Щеціні. У цьому ж місті була мистецьким керівником ансамлю „Сім струн". Як студентка, працювала з вокально-музичним ансамблем „Хвиля" при ґданському УСКТ і записала свій репертуар на плівку в 1984 році.

Ліліяна Головата — виросла в Кошаліні і в цьому ж місті студіювала на технічному відділі політехніки та співала у молодіжних ансамблях міста. Була теж солісткою вокально-музичного ансамблю „Готур" у Щеціні. Ліліяна успішно виступала на 8-му фестивалі УСКТ в Сопоті в 1983 році.

Беата Вуйцік — абсольвентка Українського Ліцею в Лігниці. За весь час свого навчання співала у різних молодіжних ансамблях школи. У хорі „Полонина" виконувала сольові партії, співала в музичному ансамблі „Струмочок" тощо. Беата популяризувала нові пісні на слова і музику свого ровісника і шкільного товариша Романа Дрозда. В Торонто вона співпрацює з українським авангардним театром Марка Стеха.

Нашим талановитим співачкам годиться побажати якнайкращих успіхів та досягнень на ниві української культури та сповнення їхніх мрій і сподівань на вільній канадській землі.

Микола Дупляк

Помер П. Губер

Св. п. Петро Губер

У Мюнхені 12-го серпня ц. р. помер Петро Губер, знавець українських справ. Покійний народився у німецькій колонії Бекерсдорф біля Підгаєць, Західня Україна. Поселенці цієї місцевості прийшли туди 200 років тому з Надренії.

П. Губер закінчив учительську семінарію в Бережанах, а відтак став управителем школи в Молодятині. Там вчителювала Надія Головко, з якою він одружився. Шлюб брали 17-го липня 1937 року в соборі св. Юра у Львові. Подружжя мало дві доні: Тересу й Інґрід, які народилися у Львові.

Договір СССР з Німеччиною про репатріяцію німців дозволив Губерам виїхати до Німеччини, де вони замешкали недалеко Берліну.

Під час Другої світової війни П. Губер в 1942 році був коротко директором німецької гімназії у Львові, а відтак покликали його за перекладача до Вермахту. Зі східнього фронту перекинули його на захід, і в Ахені він здався в американський полон та з іншими полоненими перевезли його до стейту Айдахо. Після закінчення війни він повернув зі З'єднаних Стейтів Америки до Німеччини, віднайшов свою родину й замешкав у Мюнхені. До 1949 року П. Губер доривочно працював в АБН, а відтак дістав працю урядника в бюрі Захисту Конституції Західньої Німеччини, як знавець східньоевропейських справ, в першу чергу українських, польських і російських. Коли виринула справа вбивства Степана Бандери, то П. Губер був призначений до її розслідування. Приятелі Губера сподіваються, що він залишив свої спомини про хід справи вбивства.

Як емерит, Губер присвятив свій вільний час на опрацьовання монографії про Бекерсдорф і історію родоводів німців цієї колонії: „Beckersdorf", „Ahnen und Schicksale". Ця друга книга ілюстрована зі сотнями світлин показує читачеві тодішнє життя німецьких колоністів. Для збирання джерельних історичних документів для двох книг він відбув ряд поїздок до віденської бібліотеки, як також неодноразово відвідував колишніх мешканців Бекерсдорфу в ЗСА і Канаді. Ці публікації є історичним причинником для майбутніх етнографів Західньої України. Свої публікації Губер особисто подарував тодішньому генеральному губернаторові Канади Едвардові Шраєрові, родичі якого є уродженцями Бекерсдорфу. Про обі публікації автор цих рядків обширно коментував у „Свободі", ч. 41, 1975 і ч. 73, 1982.

Зукраїнізований Губер за допомогою своєї дружини українки цікавився і українським життям у діяспорі. До речі, покійний був шваґром Романа і Юрія Ференцевичів, Марії Логази, Іванни Горчинської і Ольги Чмоли. Він був дуже захоплений українським життям в ЗСА і Канаді, а найголовніше — багатим українським друкованим словом, про що постійно писав у німецькому місячнику галицьких німців „Das heilige Band, der Galizien Deutsche".

Читаючи спогади і листування старших німців, колишніх мешканців Бекерсдорфу з автором Губером, знаходимо їх нарікання і тугу за своїм колишнім „гайматом", бо там, у Бекерсдорфі „джерельна вода була ліпша, як тутешнє німецьке вино".

Відійшов у засвіти Петро Губер після тяжкої хвороби пістряка. Його обі праці знайшли місце в Конгресовій бібліотеці у Вашінґтоні, в бібліотеці Британського Музею в Лондоні й в багатьох університетських бібліотеках. Ці книжки є великим причинком до історії німецьких поселень у Західній Україні.

Роман С. Голіят

Д. Теліжін у поклоні жертвам трагедії у Чорнобилі

Дарія Теліжин, молода піяністка з Торонто в Канаді, виступила недавно на вашінґтонській естраді з концертом, що його присвятила жертвам чорнобильської трагедії. В цей спосіб вона звернула увагу присутніх на цю трагедію, що, згідно з оцінкою знавців, може охопити приблизної сто тисяч людських жертв, не лише в Україні, але також в південній Білорусі.

Та це не був єдиний концерт Дарії Теліжин з приводу Чорнобиля в столиці. Наступні її виступи спонзоровані Американським Товариством дослідів раку і відбудуться в таких днях: 3-го жовтня ц. р. о год. 8-ій вечора в Музичній школі Левін, 1690 36-та вул., Норт-Вест; 7-го жовтня ц. р. о год. 8:15 вечора в Мавнт Вернон Коледж, 20100 Факсголл Ровд, Норт-Вест, та 23-го листопада ц. р. о год. 2-ій по полудні в Нешонал Сити КришчєнЧирч, 14-та вул. й ріг Массачусетс авеню Норд-Вест.

В програму свого першого виступу 14-го вересня ц. р Дарія Теліжин включила твори С. Барбера, К. Дебюссі, Ф. Ліста та О. Моравця. Цей останній — це сучасний канадський композитор, що його твори зараз є дуже популярні серед найкращих оркестрових ансамблів. Хоч дуже молода віком Дарія Теліжин вже є зрілою піяністкою, з блискучою технікою рук та високомистецьким відчуттям в інтерпретації творів світової слави клясиків. Ці прикмети виявились особливо в Сонаті Бе-Моль Франца Ліста.

Слід відзначити, що належний їй гонорар Дарія Теліжин жертвує на досліджування пістрякових захворінь в ЗСА. Це її мовчазний протест проти смертоносного експериментування московською владою в Україні та Білорусі.

Профісійну освіту наша молода артистка-виконавець здобула в Канаді, ЗСА та Франції як студентка високих музичних шкіл та визначних вчителів. За нею чимало професійних виступів та ряд нагород і признань від канадських, американських та французьких професійних організацій.

Вже в другій половині жовтня Дарія Теліжин буде концертувати в Англії, започатковуючи своє турне в Лондоні, а відтак в різних країнах Европи, разом 260 виступів на протязі 1987 року. Також твори українських композиторів будуть в програмі її виступів.

Дарія Теліжин запрошує українське громадянство столиці та Балтимор-міста на свої концерти. Ми певні, що кожний виступ нашої визначної піяністки буде насолодою для любителів клясичного та сучасного поважного музичного мистецтва, а вдячність за це є найкраще виявити численною участю в її виступах. Рівночасно це буде нагода висловити Дарії Теліжин наш подив та признання за те, що, хоч вона уроженка Канади, так щиро та глибоко відчула чорнобильську трагедію, що навістила країну її предків та батьків.

ЄГ

Краса прадідичного мистецтва

Під таким заголовком редакторка вечірнього часопису „Гералд" (8-го вересня ц.р.) Сузан Лоден провела інтерв'ю з Розалію Ковальчук-Ганд і написала обширну статтю про наші писанки, їх історичне походження, про фарби, кіску та взагалі про українські звичаї. Зфотографувала Розалію в українському народному убранні з українською лялькою та писанками. Вся перша і половина другої сторінки були вкриті знімками Розалії Ковальчук і писанок. Вечірній „Гералд" — це популярна вечірня газета, яка виходить у Санфорді, Фльорида, у сусідстві Орладо і Апопки.

Р. Ковальчук часто вчить дітвору по середніх і вищих школах Фльориди, як писати писанки; її запрошують на великі публічні зібрання, бизнесові чи організаційні. Вона поширює поміж мешканцями Америки відомості про Україну та наше народне мистецтво. Вона має численних приятелів американців, що допомагають їй популяризувати українські події. От згадати б другого травня ц.р. вдалося їй дістати репортера і фотографа часопису щоденника „Орландо Сентінел", що помістила в цій газеті вістку про посвячення великодніх пасок в нашій церкві в Апопці. Першого квітня ц.р. „Орландо Сентінел" на першій сторінці помістила знімок Розалії з писанками та прихильною статтею про писанки та Україну.

Розалія ще з дитинства є членкинею УНСоюзу 380-го Відділу.

Секретар Відділу.

З діяльности КОУАО в Ню Йорку

10-го вересня ц.р. відбулися квартальні сходини Комітету Об'єднаних Українсько-Американських Організацій Метрополітального Ню Йорку — Відділ Українського Конгресового Комітету. В програму нарад входили: звітування з проведеної праці, плянування імпрез і праці в біжучому році, дискусія і „різне". Здавалося б, що в такому короткому періоді від загальних зборів, що відбулися у квітні навряд чи вдасться провести будь-яку важливішу акцію, та ще й в літніх місяцях, проте Комітет Організацій міста Ню Йорку був активним та зумів реаґувати на події, що сколихнули українською громадою у вільному світі в тому часі.

Голова КОУАО інж. М. Шпонтак подав до відома перегляд проведеної праці: з приводу жахливого нуклеарного вибуху в Чорнобилі на українських землях — відбулися дві успішні демонстрації. Перша відулася 2-го травня з участю молодечих організацій під совєтською місією, а в церкві св. Юра відслужено Молебень у намірення жертв чорнобильської катастрофи. Ця демонстрація мала великий розголос на всіх американських телевізійних руслах і радіомовленні. — Друга демонстрація, що відбулася 5-го травня ц.р. біля Об'єднаних Націй, хоч більш численна, не притягнула уваги американської „медії". З приводу смерти Голови Українського Державного Правління, довголітнього Провідника ОУН, президента АБН св. п. Ярослава Стецька Управа Комітету вислала скорботну телеграму достойній дружині Славі Стецько, а М. Хоманчук репрезентував нюйоркський комітет на похороні. 1-го червня ц.р. відзначено 60-ті роковини трагічної смерти Головного Отамана Симона Петлюри громадською Академією. 12-го липня ц.р. нюйоркський Комітет Українсько-Американських Організацій взяв участь у відзначенні Тижня Поневолених Націй, з рамени якого голова М. Шпонтак був доповідачем. З ініціятиви нюйоркського сенатора, прихильника українців Альфонса Д'Амато члени комітету брали участь в антибольшевицькій демонстрації в ганебну 47-му річницю пакту Ріббентропа-Молотова.

У біжучому році КОУАО заплянував такі імпрези: Листопадів роковини — 2-го листопада; „Вечір, присвячений І. Франкові" з участю Мистецької Студії Л. Крушельницької — 7-го грудня; Свято Державности — 25-го січня 1987 року, і концерт „В поклоні Т. Шевченкові" — 15-го березня 1987 року. Комітет провів збірку грошей на СКВУ під церквами, що принесла 578 дол.

У дискусії на цих сходинах представники організацій порушили потребу створення місцевого громадського комітету 1000-річчя Хрищення України і в основуючих зборах заохочується взяти участь. Парох церкви св. Юра о. вікарій П. Пащак звернувся до Комітету допомогти в масовій участі української громади в нарадах місцевої будівельної комісії в справі побудови українського 16-поверхового будинку на 7- ій вул. в Ню Йорку. З листувань Комітету — важливіші були до конґресменів в справі поставлення пам'ятника українському князеві Володимирові Великому у Вашінґтоні, та до редакції американських часописів: „Ню Йорк Таймс" і „ЮС Нюз енд Ворлд Ріпорт" спростування, що нуклеарний вибух стався в Україні, а не в Росії. Референт зв'язків з містом Ігор Длябога поінформував присутніх, що місто Ню Йорк далі приймає і номінує кандидатів, мешканців Ню Йорку на відзначення, в рамках святкувань Статуї Свободи, які чимнебудь визначилися в праці для міста. В доповненні до згаданої інформації голова КОУАО подав, що взяв участь у зустрічі етнічних організацій, на якій була гостра реакція проти селективної номінації небагатьох представників етнічних груп.

На закінчення нарад висловлено побажання, щоб українці висилали подяку до редакції щоденника „Дейлі Нюс" за поміщення знаменитої статті-коментаря про голод і ґеноцид в Україні в роках 1932-33 пера відомого публіциста і коментатора Вілляма Баклі.

О. Луцька

Відбувся Український День в Кергонксоні

Тут, у неділю, 14-го вересня ц. р., відбувся заходом місцевого відділу Української Координаційної Ради Сьомий з черги Український День з участю понад 600 осіб місцевих і з околиці, в тому більшість не українців. Були також заступлені представники урядів стейтового і округи, між ними члени ассемблімени Билл Ларкін і Морріс Гінчі, обидва приятелі українців, які спонзорували резолюцію у справі допомоги жертвам у Чорнобилі, шериф округи Кемп Пост і новий кандидат на цей пост М. Ля Падрія, члени леґіслятури і всі кандидати на нові пости. Конгресмен МекГю надіслав телеграму, у якій привітав учасників цього фестивалю.

Імпреза почалася на терасі Союзівки о год. 1-ій дня. Учасники мали змогу набути українські страви, познайомитися і оглянути багату виставку народного мистецтва, англомовних книжок з українською тематикою, показ і спосіб виготовляння писанок, що вела Кеті Біщук. Всі експонати народного мистецтва були власністю місцевих пань.

Після того учасники перейшли до залі „Веселка", де відбувалася мистецька програма з участю танцювальної групи з Асторії під проводом Е. Оприско і бандуристок.

Програму відкрив голова відділу УАКРади д-р Олег Волянський, який привітав учасників і передав дальше ведення програми Н. Оприскові. Данило Слободян в короткому слові з'ясував значення і ціль Українського Дня. Виконавці мистецької програми—асторійці, танцюристи й танечниці, прегарно танцювали, а дві бандуристки—грали й теж співали, за що їх ентузіястично і щедро оплескувало кілька сот глядачів, викликавши на сцену і балетмайстра—Елейну Оприско, яка веде цей ансамбль вже якраз 40 років.

У підготові і переведенні Українського Дня багато попрацювали в різних ділянках членки відділу УАКРади, Союзу Українок Америки, Марійської Дружини парафії Св. Трійці та парафії св. Володимира: М. Бабій, С. Барановська, М. Бігунова, З. Гулей, М. Квас, З. Ковальська, М. Кокорудз, Н. Кравців, М. Мартюк, М. Мерещак, М. Мисько, Л. Орлян, Т. Паш, Е. Писарів, М. Повх, Л. Потічна, О. Равлюк, М. Реннер, Л. Савицька, М. Стефаницин, А. Сибі, Оля Тізіо, А. Слободян, Г. Хамула, Е. Хоманчук, Д. Хухра, Я. Ціханська, Л. Яців та Н. Аврамчук, В. Бакум, Р. Барановський, П. Войновський, Р. Равлюк, Д. Слободян, О. Волянський, І. Хоманчук, В. Хоманчук з синами Антоном і Петром, які допомагали при паркуванні авт, та В. Цимбал.

Велику допомогу уділила управа Союзівки, відступаючи приміщення, кухню і кухонне начиння, а Андрій Лесів—кухар-мистець Союзівки-в господарській ділянці. Як і кожного разу, і цього Українського Дня організатори видали англомовну брошурку про Україну і наш нарід. Попередніми роками видано такі брошурки: „Українці в Кергонксоні", „Україна і українці", „Українці в Америці", „50-ліття Великого голоду в Україні" (нав'язуючи до маніфестації у Вашінґтоні), „Вільне слово в Україні заборонене" (теж з нагоди другої маніфестації у Вашінгтоні проти русифікації в Україні) „Перші Хрестителі України та „1000-ліття християнства в Україні" у зв'язку із підготовкою недалекого вже відзначення цієї епохальної події в історії нашого народу. У брошурці згадано про те, що Москва привласнює собі цю подію, хоч Москви ще тоді не було. Згадано також про трагедію, яку наніс вибух нуклеарного реактора в Чорнобилі.

Кожний раз Український День притягає щораз більше учасників не тільки українців з Кергонксону і околиці, але й американців українського походження та людей з інших етнічних груп.

Це дає добру нагоду для зустрічі кількох поколінь українців, з яких декотрі, хоч не володіють українською мовою, все ж можуть нав'язати контакт з українцями, та пригадати собі своє походження. Дехто з учасників відшукує свій корінь походження, вивчає українські традиції і звичаї своїх предків. Дехто навіть запитує, де можна набути відповідні книжки, щоби вивчити українську мову. Вправді це дуже рідкі випадки, але все ж вони трапляються і є доказом, що можна чимало дечого зробити у справі відшукання загублених наших людей. В тому і ціль таких імпрез і найкраща нагорода організаторам за їх вклад в працю.

Завдяки чудовій погоді Український День пройшов з великим моральним і матеріяльним успіхом. Околична американська преса широко інформувала про цю подію.

З доходу призначено коло 1000 долярів на різні національні цілі, зокрема на оборону доброго імени українців та Івана Дем'янюка.

Р. Б.

Вшановано пам'ять М.Сціборського й О. Сеника в 45-ліття смерти

Лігайтон, Па. (ПС ОДВУ).—Заходами Центральної Управи ОДВУ на Оселі ім. О. Ольжича вшановано тут жертви житомирської трагедії з 1941 року, св. п. полк. Миколу Сціборського та сотн. Омеляна Сеника Грибівського в 45-ліття їхньої смерти з рук скритовбивників. Цих двох передових членів Проводу Українських Націоналістів замордовано 30 серпня 1941 року в рідному місті Сціборського, Житомирі, де вони зупинилися в своїй подорожі до Києва в тилах відступаючих московсько-большевицьких військ. Пробивалися вони до Києва на власну руку, щоб там розгорнути українське національно-політичне життя.

У жалобних урочистостях взяли участь делеґати й учасники 38-го З'їзду ОДВУ, річної Конференції Українського Золотого Хреста та делеґати й учасники Українського Визвольного Фонду, як і українське громадянство.

О год. 11:30 ранку, 31-го серпня ц. р. о. капелян Михайло Горошко, в сослуженні о. Богдана Левицького й о. Теодора Данусяра, в присутності митроф. прот. Іляріа Врублевського відслужили Заупокійну Службу Божу за спокій душ Миколи й Омеляна, всіх борців УПА „Поліської Січі" та всіх борців за волю України в каплиці церкви Андрія Первозванного на Оселі ім. О. Ольжича. Співав церковний хор, під дириґентурою Василя Пізаря. Проповідь, якої провідною думкою були євангельські слова „Немає більшої любови як віддати життя за друзів своїх," виголосив колишній капелян українських вояків у канадському війську о. Михайло Горошко.

Всі учасники Божественної Літургії, на чолі з духовенством, перейшли процесією з каплиці до символічної могили борців за волю України, де теж отці духовні відслужили Панахиду, після якої сотник Іляріон Поліщук, голова Союзу Ветеранів Українського Резистансу виголосив слово про первооснови українського партизанського руху в часі Другої світової війни отаманом Тарасом Бульбою-Боровцем на Поліссі вже в червні 1941 року, щоб очистити Полісся від залишків московсько-большевицької армії, а коли на звільнену „Поліською Січчю" прийшла німецька армія, тоді „Поліська Січ" пішла в глибоке підпілля, щоб незабаром вступити в боротьбу з німецькими займанцями. Тут слід шукати початків УПА, а не пізніше.

Того ж дня, в неділю, 31-го серпня ц. р., заходами Культурно-Освітньої Реферeнтури ЦУ ОДВУ, на чолі з мистцем Миколою Кавкою влаштовано Поминальну Академію в 45-ту річницю трагічної смерти Сеника й Сціборського.

Відкрив Академію о год. 6:15 по полудні зворушливим словом головний її організатор артист сцени Микола Кавка, нав'язуючи своє слово до ним же виконаного декоративного оформлення сцени, базованого на поезії Олекси Стефановича п. н. „Багряна Піраміда". На чорному тлі цієї піраміди уміщена такими ж чорними числами скорбна дата „30. 8. 1941" та напис такими ж чорними літерами „Житомир". Поруч піраміди два березові хрести, над якими портрети обидвох замордованих . Під пірамідою і портретами на бічних багряних колонах вази з калиновим цвітом. Під пірамідою напис: „Веде нас в бій бійців упавших слава!.

Хрести березові нав'язують до слів рецитаторки: „Понад могили вітер ходить, хрести березові цілує..

Поминальне слово, блискуче змістом і формою, виголосив голова ІСНО Павло Дорожинський. В мистецькій частині академії виступала концертова й оперна солістка, сопрано Марта Кокольська-Мусійчук при акомпаньяменті піяністки Герти Гірняк. В першій частині вона співала „Під Твою милість", „Дума" та „Нехай і так"—всі твори композитора д-ра Ігоря Соневицького. В другій частині—„Синю чічку" М. Гайворонського та „Як давно" Григорія Китастого.

Знаменито підібраний до оказії репертуар і неперевершене виконання кожної пісні в найдосконалішій інтерпретації Марти Кокольської-Мусійчук зворушили до сліз майже всіх учасників цієї небуденної під мистецьким оглядом академії.

Не з меншим успіхом виконала своє завдання і відома наша рецитаторка Володимира Кавка. Вона вшанувала славну пам'ять Сеника й Сціборського власного укладу в'язанкою поезій визначних українських поетів, прославляючи геройські діла Сеника й Сціборського та скорботу їхньої передчасної смерти з рук Каїна, закінчуючи словами: „Народ через Голготу ще не перейшов Народе, дужий будь, щоб під хрестом не впасти..."

Національним гимном закінчено цю урочисту поминальну Академію, якою з притаманною йому делікатністю керував Микола Кавка.

Десять...

(Закінчення зі стор. 2)

днях на усіх видних місцях Парижу відповіли негайно телевізійним інтерв'ю з Ливану, щоб доказати, що вони тут ні при чому.

Коли всі ці акції уряду, після нещасної неділі 14-го вересня намагалися успокоїти населення міста, то ці заходи цілковито знівечив найчорніший із десяти останніх днів „облоги" Парижу, а це середа 17-го, як викинена із проїждждаючого авта бомба у гущу людей біля великої крамниці „Таті", в серці Парижу вбила п'ятеро покупців, поранила важко понад 50, втому багато дітей. Це було вільне від шкільних зайнять пополудне, в якому матері із дітьми звичайно ідуть на закупи і саме таких невинних зустріла страшна доля.

День пізніше згинув у Бейруті військовий аташе французького амбасадора від несподіваного атентату.

Ці два випадки до краю потрясли парижанами, а то й всіма французами. Вулиці Парижу стали справді небезпечним місцем перебування, кожний старався уникати товпи, пополудневих годин, в яких усі атаки зправила досі відбувалися, хто не мусів резиґнував із відвідин великих крамниць і їзди залізницею.

Розмови так і оберталися постійно над питанням, де і коли є безпечно ходити чи перебувати та як домагатися від уряду привернення кари смерти, яка єдина може ще вплинути на поменшення терору.

Уряд проголосив негайне уведення візи при в'їзді до Франції та посилив прикордонну сторожу, щоб в цей спосіб зменшити свобідну мандрівку арабських та інших терористів, але кожний свідомий того, що від них аж роїться в Парижі і що кількість вибухового матеріялу, який в останніх днях відкрили, (не подаючи де і як) — це тільки крапля в морі із того, що „хтось" доставляє для злочинних цілей. І хоча ціла увага є звернена на ливанців та інших поселенців із близького Сходу, в не одного із французів насувається питання чи аби не існує ще також інша рука, яка постачає зброю та заохочує до терористичних актів для поширення страху і непевности у серці Европи.

Це підозріння у нас находить підтвердження і тому вперше покидаємо після десяти таких днів у Парижі Европу з полегшою, що нас несе американський літак до ще досі, хвала Богу, безпечної Америки.